

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6To/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 9516100177
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9516100177.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí konanom 20. februára 2019 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného Ing. M. F., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné, o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného Ing. M. F., proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 8. júna 2017, sp. zn. PK-1T/30/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok sa z r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 8. júna 2017, sp. zn. PK-1T/30/2016 (ďalej len ako „špecializovaný trestný súd" alebo „prvostupňový súd"), bol obžalovaný Ing. M. F. uznaný za vinného zo skutku označeného pod č. 1 zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a za skutok označený pod č. 2 zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. (správne má byť § 138 písm. b/ Tr. zák.), ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1. v presne nezistenom čase v období mesiacov august až október 2009 ako riaditeľ Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „RHP Sobrance ÚHCP MV SR"), po poznámke, že to prijatie do Policajného zboru nebude zadarmo, prijal od nstržm. A. A. a M. A. finančný úplatok v celkovej výške 2 600 €, ktorý mu bol odovzdávaný postupne prostredníctvom sprostredkovateľky C. Y., a to prvýkrát v sume 1 000 € v hypermarkete Hypernova v Michalovciach na ul. Humenská cesta č. 2, druhýkrát v sume 1 000 € na ceste medzi Michalovcami a mestskou časťou Michalovce-Močarany a tretíkrát v sume 600 € na dvore

jeho rodinného domu v obci O. č. XX za to, že zabezpečí prijatie M. A. do služobného pomeru príslušníka PZ,

2. v období od 30. augusta 2006 do 15. februára 2010 v Sobranciach na svojom pracovisku ako riaditeľ RHP Sobrance ÚHCP MV SR na základe predchádzajúcich písomných žiadostí pre fyzické osoby neoprávnené, nad rámec svojich právomocí, vydal celkom 150 písomností s označením: „Povolenie na prednostné vybavovanie pri prekračovaní Slovensko-ukrajinskej štátnej hranice cez hraničný priechod Výšné Nemecké - Užhorod, Ubl'a - Vělkij Bereznij", ktoré zaevidoval v roku 2006 v zbernom hárku č. p.: PPZ-2/HCP-OVS-SO/2006 pod poradovými číslami písomností 43 a 64, v roku 2007 v zbernom hárku č. p.: PPZ-16/RHP-SO-OVS/2007 pod poradovými číslami písomností 3, 5, 30, 43, 44, 51, 52, 56, 69, 78, 81, 83, 94 a 96, v roku 2008 v zbernom hárku č. p.: HHCP-7/RHP-SO-CD/2008 pod poradovými číslami 1, 3, 5, 10, 13, 15, 17, 19, 21, 27, 29, 34, 38, 43, 48, 52, 54, 56, 58, 62, 66, 69, 76, 82, 85, 87, 89, 98, 100 a 102, v roku 2009 v zbernom hárku č. p.: ZHCP-2/RHP-SO-CD/2009 pod poradovými číslami písomností 1, 3, 5, 7, 9, 11, 15, 17, 22, 27, 31, 33, 36, 38, 40, 42, 45, 51, 54, 57, 59, 63, 81, 82, 91, 96, 99, 100, 103 a 107, v roku 2010 v zbernom hárku č. p.: UHCP-2/RHP-SO-CD/2010 pod poradovými číslami písomností 1, 3, 10, 14, 19 a 21 a pod č. p.: UHCP-4/RHP-SO-CD/2010 napriek tomu, že taká právomoc k vydávaniu povolení na prednostné vybavovanie mu nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu Slovenskej republiky, ani z nariadenia európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006 (Kódex schengenských hraníc), ani zo žiadneho interného predpisu, pričom tieto osoby takto neoprávnené vydané povolenia využívali na prednostné vybavovanie pri prekročení štátnej hranice cez koridor označený medzinárodnou značkou CD, určený pre osoby s diplomatickými výsadami a iné oprávnené osoby.

Za to bol obžalovanému podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na ustanovenia § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Okrem toho súd obžalovanému uložil podľa § 56 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na ustanovenia § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. peňažný trest vo výmere 2 500 € a zároveň podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov pre prípad, že by výkon tohto peňažného trestu bol úmyselne zmarený.

Okrem uvedeného špecializovaný trestný súd postupom podľa § 285 písm. b/ Tr. zák. (správne má byť „Tr. por.") obžalovaného oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 10. novembra 2016, sp. zn. VII/1 Gv 38/15/1000-40, pre skutok obžalobou kvalifikovaný (pod bodom č. 2 obžaloby) ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

dňa 27. júna 2008 ako riaditeľ RHP Sobrance ÚHCP MV SR a ako zástupca zamestnávateľa, nad rámec svojich právomocí, uzavrel hromadnú poisťovnú zmluvu na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., číslo návrhu XXXXXXXXXXXX, číslo zmluvy XX/H-new/XXXXXXXXXXXX, so začiatkom poistenia od 1. júla 2008 na dobu neurčitú, v ktorej poistil seba a ďalších 83 podriadených policajtov za celkové ročné poistné 164 010 Sk (5 444,13 €), ktoré bolo spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., fakturované RHP Sobrance, ktoré však nebolo uhradené, a tak na podklade všeobecných poisťovných podmienok došlo ku dňu 1. októbra 2008 k zániku poistenia a za obdobie platnosti poistenia od 1. júla 2008 do 30. septembra 2009 podľa § 803 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ku dňu 12. februára 2010 si tak poisťovňa nárokuje nedoplatok na poistnom vo výške 1 185,45 € od RHP Sobrance, pričom plk. Ing. M. F. tak konal bez písomného alebo ústneho splnomocnenia dotknutých policajtov a bez ich súhlasu, na účely uzatvorenia poistenia poskytol poisťovni aj osobné údaje dotknutých policajtov - rodné čísla, čím postupoval v rozpore s § 7 ods. 6 zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov a svojim konaním porušil povinnosti uložené ustanovením § 48 ods. 3 písm. a/ zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej

polície.

Prvostupňový súd zároveň podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal poškodenú stranu, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Rozsudok špecializovaného trestného súdu napadli odvolaním prokurátor i obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní dňa 8. júna 2017. Prokurátor svoje odvolanie podal v neprospech obžalovaného čo do všetkých výrokov o vine, o treste a tiež do výroku o náhrade škody. Toto odvolanie prokurátor vzťahoval aj na konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku. Obžalovaný, po porade s obhajcom, podal odvolanie do výroku o vine, výroku o treste ako aj proti konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo. Vo vzťahu k druhému výroku, ktorým bol oslobodený spod obžaloby, sa obžalovaný vzdal práva na podanie opravného prostriedku, a to aj vo vzťahu ku všetkým oprávneným osobám.

Prokurátor sa k svojmu odvolaniu bližšie vyjadril podaním, ktoré bolo doručené špecializovanému trestnému súdu dňa 11. augusta 2017. V ňom uviedol, že špecializovaný trestný súd správne a úplne zistil skutkový stav veci vo vzťahu k skutkom č. 1 a 3 obžaloby, ale pochybil, keď obžalovaného neuznal za vinného aj zo skutku v obžalobe vedenom pod č. 2. Prokurátor ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že obžalovaný dňa 27. júna 2017 uzavrel hromadnú poisťnú zmluvu na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., č. zmluvy XX/H-new/XXXXXXXXXXXX, v rámci ktorej poistil seba a ďalších 83 policajtov za celkové ročné poisťné vo výške 164 010 Sk (5 444,13 €). Pritom práve uzavretím uvedenej zmluvy podľa prokurátora obžalovaný zabezpečil menovanej poisťovni neoprávnený prospech. Bol to práve podpis obžalovaného, ktorý aj napriek tomu, že nedisponoval splnomocnením či iným zákonným oprávnením, umožnil tejto poisťovni prospech vo výške ročného poisťného. V predmetnom prípade teda išlo o majetkové - finančné zvýhodnenie poisťovne. Prokurátor odkazujúc na výpovede svedkov, Ing. O. I. a Ing. Z. M., dôvodí, že obžalovaný vedel o tom, že podpisuje hromadnú poisťnú zmluvu. V tejto nadväznosti prokurátor ďalej uviedol, že obžalovaný poisťovni neoprávnene poskytol osobné údaje o policajtoch - ich rodné čísla, ktoré získal v súvislosti s výkonom svojej funkcie, kedy postupoval v rozpore s ustanovením § 7 ods. 6 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov.

V ďalšej časti prokurátor vzniesol výhradu voči procesnému postupu prvostupňového súdu, ktorý podľa § 270 ods. 2 Tr. por. odmietol prehrať záznamy telekomunikačnej prevádzky (prepisy na č. l. 589-600). Podľa prokurátora použiteľnosť týchto dôkazov nie je spochybnená tým, že predmetné záznamy telekomunikačnej prevádzky boli vyhotovené na základe príkazu sudcu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. decembra 2019, hoci v posudzovanej veci ide o trestný čin patriaci do výlučnej pôsobnosti špecializovaného trestného súdu.

V súlade s uvedeným, prokurátor Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) navrhol, aby postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/ a písm. f/ Tr. por. zrušil rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie podľa § 322 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný sa cestou obhajcu k svojmu odvolaniu vyjadril podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 24. augusta 2017. Výhrady obžalovaného k prvému skutku, za ktorý bol odsúdený, spočívali v tom, že súd iba v krátkosti zhrnul zaprotokolované výpovede obžalovaného či svedkov a uviedol, ktoré iné listinné a zvukové záznamy dôkazov boli vykonané. Obžalovaný sa nestotožňuje s tým, ako tieto dôkazy hodnotil prvostupňový súd, a síce jednostranne a nedostatočne. V tomto konaní podľa názoru obžalovaného nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť jeho vinu, resp. že táto bola preukázaná. Z pohľadu výsledkov dokazovania obžalovaný upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že svedkyňa Y. je jedinou priamou svedkyňou, ktorej výpovede sú v podstatných okolnostiach rozporné. Prvostupňový súd sa podľa obžalovaného vôbec nevysporiadal s tou časťou jej výpovede, kde uvádzala, že prvého stretnutia s obžalovaným v nákupnom stredisku v Hypernove v Michalovciach bol účastný aj

svedok A. A., čo menovaný poprel. Svedkyňa Y. navyše 16. decembra 2009 vypovedala, že sa s obžalovaným stretla prvýkrát pred Hypernovou v Michalovciach, avšak dňa 28. apríla 2010 vypovedala, že sa s obžalovaným stretla pred jeho pracoviskom v Sobranciach. Nezodpovedajúce realite je podľa obžalovaného aj to tvrdenie svedkyne, kde uvádzala, že volala na linku 158 a bola prepojená na služobný mobil obžalovaného, keďže takýto hovor nebol zaznamenaný a nebolo možné ho ani prepojiť. Obžalovaný ďalej poukázal na druhé stretnutie svedkyne Y. s obžalovaným pri aute, v ktorom sedela svedkyňa A.. Poukázal tiež na vyjadrenie svedkyne Y., ktorá uviedla, že poslednú čiastku vo výške 600 € mala dať obžalovanému z vlastných prostriedkov, ktoré jej neboli vrátené, hoci manželia A. vypovedali, že aj túto sumu jej odovzdali. V konaní pritom nebol vyprodukovaný žiaden dôkaz preukazujúci odovzdanie finančných prostriedkov obžalovanému. K otázke dôveryhodnosti tejto svedkyne obžalovaný poukázal aj na tú časť jej výpovede, v rámci ktorej uviedla, že z dôvodu oznámenia korupcie na ňu zanevrela celá rodina, pričom svedok P. E. sa v konaní vyjadril tým spôsobom, že predmetná trestná vec nemala žiaden súvis na kvalitu ich rodinných vzťahov, keďže tieto mali byť narušené tým, že svedkyňa Y. sa mala zmocniť dedičstva na úkor ostatných príbuzných. Prvostupňovému súdu obžalovaný vytkol, že sa oboznámil s nesúvisiacim rozsudkom špecializovaného trestného súdu, sp. zn. BB-4T/62/2013, vo veci odsúdeného A. Y.. Podľa obžalovaného je nelogické, keby predmetnú finančnú čiastku a žiadosť svedkyne A. prevzal a túto by nedal zaevidovať, keďže ako uvádza prvostupňový súd, bol to jedine obžalovaný, kto mohol zabezpečiť jej prijatie do služobného pomeru. Obžalovaný si kladie otázku, prečo by sa vystavoval takémuto odhaleniu. Podľa jeho názoru to bola práve svedkyňa Y., ktorá si peniaze, ktoré mali slúžiť ako úplatok, nechala pre seba a robila kroky, aby na manželov A. pôsobila hodnoverne. Obžalovaný v ďalšej časti odôvodnenia svojho odvolania poukázal na tú okolnosť, že to bol on, kto urobil oznámenie o korupcii ešte dňa 18. novembra 2009 a nie 20. januára 2010, ako to uvádza súd, čo má potvrdzovať aj pripojený spis. Podľa slov obžalovaného, bol to práve on, kto následne inicioval otvorenie tejto veci na úrade inšpekčnej služby, a nie svedok Ing. E. L., ako to uviedol v rozhodnutí prvostupňový súd. Obžalovaný ďalej spochybnil postavenie svedkyne Y. ako agentky, keďže toto nadobudla v čase dokonaného skutku. Právo obžalovaného na obhajobu bolo podľa jeho názoru v tomto konaní porušené tým, že súd odmietol vykonať ním navrhované dôkazy. Obžalovaný osobitne poukázal na to, že špecializovaný trestný súd nevykonal konfrontáciu svedkyne Y. so svedkyňou A., hoci túto pôvodne považoval za dôležitú. Podľa obžalovaného postráda logiku, aby sa svedkyňa Y. podujala vybaviť pre niekoho prijatie do Policajného zboru za situácie, že s obžalovaným nikdy predtým neprišla do kontaktu, okrem tvrdenej spoluúčasti na nejakej svadbe, a aby jej obžalovaný na takomto prvom stretnutí povedal, aby mu dala úplatok v ním určenej výške.

Vo vzťahu k druhému odsudzujúcemu skutku obžalovaný uviedol, že v konaní objasnil, z akého dôvodu sa viedol predmetný zberný hárok a čo bolo jeho účelom. Z obsahu tohto hároku vyplýva, že každé povolenie na prednostné vybavovanie pri prekročení štátnej hranice bolo evidované a boli určené pravidlá, za akých došlo k vydaniu takéhoto povolenia, ktoré bolo vydávané ešte pred jeho nástupom do funkcie, on len urobil poriadok v ich evidencii. Voči takto nastavenému systému nezaznamenal žiadne výhrady. Podľa názoru obžalovaného mu takýto postup prikazuje Kódex schengenských hraníc, a to najmä čl. 11. Táto povinnosť bola realizovaná cez voľný pruh CD, keďže nemal inú možnosť. Obžalovaný ďalej zdôraznil, že vydávanie týchto povolení nemôže byť brané ako zneužívanie právomoci verejného činiteľa, pretože ani na základe tohto povolenia sa nikto nemohol vyhnúť colnej a pasovej kontrole.

Obžalovaný je toho názoru, že v prípade prvého odsudzujúceho skutku nebolo preukázané, že sa dopustil zločinu korupcie a že druhý odsudzujúci skutok nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu. Sumarizujúc, obžalovaný najvyššiemu súdu navrhol, aby bol za tieto skutky oslobodený.

K odvolaniu sa vyjadril obžalovaný aj vlastným podaním, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené dňa 12. februára 2019. V ňom obžalovaný súdu opakovane navrhol vykonať viaceré dôkazy, a síce zabezpečiť výsluchy svedkov A. A., M. A., C. Y. a P. E., zo spisu týkajúceho sa konania o prepustení Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov, č. p. UHCP-131/RHCP-PO-VO-2010, k rozporom vo výpovediach; vyžiadať si z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce evidenciu telefonických hovorov na tiesňovú linku 158, z ktorej má vyplývať, že svedkyňa Y. na túto

neteľfonovala a cez ktorú sa ani nenechala prepojiť na Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance; vykonať konfrontáciu medzi svedkyňami Y., A. a F. a medzi svedkami A., A. a Y.; vykonať výsluch Ing. T. C., vyšetrovateľa Úradu boja proti korupcii Košice, k okolnostiam výpovede svedkyne Y. zo dňa 18. novembra 2009 a k jej tvrdeniam o zastrašovaní, ev. v prípade rozporov vykonať medzi nimi konfrontáciu; ďalej vykonať výsluch M. Y., kriminalistického technika Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce, JUDr. V. Z., bývalého riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce, JUDr. B. L., súčasného riaditeľa tohto riaditeľstva, k činnosti svedkyne Y. v meste Humenné, kde sa podľa slov obžalovaného mala predstavovať ako policajka kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce s tým, že zabezpečí prijatie uchádzačov do Policajného zboru. Obžalovaný osobitne navrhol vypočuť JUDr. V. Z. k okolnosti týkajúcej sa návštevy svedkyne Y. na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Michalovce a či mu menovaná svedkyňa hovorila o údajnej korupcii na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance; v prípade rozporov obžalovaný navrhol vykonať konfrontáciu medzi JUDr. Z. a svedkyňou Y.; zistiť na Strednej odbornej škole Policajného zboru Košice termín maturitnej skúšky J. I. a dôvod neskoršieho termínu; vypočuť manžela svedkyne Y. k vyplateniu poisťky, ako s týmito prostriedkami naložil a aby predložil relevantné dôkazy o jej vyplatení; vypočuť N. I. ku skutočnosti, že ako pracovník inšpekčnej služby, na pokyn nadriadených, zabezpečoval právnu pomoc svedkyňi Y.; vykonať vyšetrovanie obžalovaného, svedkýň F. a Y. na polygrafe. Vo vzťahu k druhému odsudzujúcemu skutku obžalovaný navrhol zabezpečiť z Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Výšné Nemecké faxové kópie žiadostí o prednostné vybavenie adresované Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru a odtiaľ zaslané na Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance na vybavenie, ktoré boli následne odoslané na Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Výšné Nemecké. V závere podania obžalovaný poukázal na tú skutočnosť, že svedkyňa C. Y. klamala aj v tom, že v rozhodnom čase mala telefonovať s obžalovaným. Podľa jeho tvrdenia totiž v evidencii prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov z telefónneho čísla, ktoré vtedy používala, absentuje údaj o hovore či už na tiesňovú linku 158, alebo na telefónne číslo obžalovaného.

Obžalovaný ďalším podaním, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené dňa 15. februára 2019, opätovne poukázal na vykonané dokazovanie a okolnosti svedčiace v jeho prospech, teda ním v podstate zrekapituloval svoju predchádzajúcu argumentáciu.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že špecializovaný trestný súd podstatným spôsobom pochybil v procesnom postupe, v dôsledku čoho odvolací súd zrušil rozsudok tohto súdu v celom rozsahu.

V posudzovanej trestnej veci došlo aj k porušeniu ustanovenia § 172 ods. 1 veta druhá Tr. por., podľa ktorého vyhotovenie rozsudku musí byť v zhode s obsahom rozsudku tak, ako bol vyhlásený. V zmysle citovaného, ak súd raz vyhlásil rozsudok s určitým, hoci aj nesprávnym obsahom, je ním viazaný, a preto ho v identickom znení musí uviesť aj do jeho vyhotoveného písomného znenia (prvopisu ako aj rovnopisu, resp. odpisu). Prvostupňový súd v predmetnej veci pochybil, keď rozsudok nevyhotovil v zhode s jeho vyhláseným znením, na čo aj sám poukázal vo svojom odôvodnení na strane č. 22. Totiž prvostupňový súd pri vyhlásení rozsudku (ako aj v zápisnici o hlasovaní), v časti právnej kvalifikácie skutku, v bode 2, nesprávne uviedol, že obžalovaný sa dopustil zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. Toto pochybenie sa prvostupňový súd pokúšal napraviť v prvopise, ako aj rovnopisoch rozsudku, v ktorých uviedol, že predmetného trestného činu sa obžalovaný dopustil s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. Účinná oprava tohto pochybenia v danom prípade prichádza do úvahy výlučne postupom v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Prvostupňový súd zároveň oslobodil obžalovaného spod obžaloby prokurátora, pre skutok vedený v obžalobe pod č. 2, podľa ustanovenia § 285 písm. b/ Tr. zák. Z uvedeného je evidentné, že

prvostupňový súd pochybil v odkaze na príslušný právny predpis, keď namiesto Trestného poriadku aplikoval Trestný zákon. Toto nesprávne znenie je uvedené v zápisnici o hlasovaní, v znení vyhláseného rozsudku i v jeho písomnom vyhotovení. Vzniknutú chybu aj v tomto prípade možno napraviť len aplikáciou § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Podľa § 171 ods. 2 Tr. por. vyhlasuje sa úplné znenie výroku tak, ako bol odhlasovaný. Ak by tomu tak nebolo, išlo by aj v tomto prípade o závažnú chybu rozsudku, v dôsledku ktorej musí byť takýto rozsudok v opravnom konaní zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. S ohľadom na uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu, pôsobí zmätočne manuálna úprava zápisnice o hlasovaní a zápisnice o hlavnom pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, vykonaná asistentkou senátu, keď táto opravila, resp. doplnila právnu vetu v bode č. 1 o slovné spojenie „žiadal a“. Túto opravu asistentka senátu pridala s dodatkom „vyhlásené žiadal a prijal, opravené po vyhlásení“. V posudzovanom prípade je zrejmé, že znenie rozsudku bolo členmi senátu odhlasované v znení bez objektívnej stránky - konania páchatela spočívajúceho v žiadaní úplatku. Predseda senátu tak nemohol vyhlásiť rozsudok v inom - doplnenom znení a túto opravu nebola oprávnená vykonať dodatočne ani asistentka senátu. Navyše, dôvetok napísaný asistentkou senátu, že rozsudok bol vyhlásený v „správnom znení“, nie je možné verifikovať prostredníctvom nosiča zachytávajúceho zvukový záznam z hlavného pojednávania konaného dňa 8. júna 2017, nakoľko tento netvorí súčasť spisového materiálu, ako to predpokladá ustanovenie § 61a Tr. por.

Odvolací súd ďalej poukazuje na nesprávny postup prvostupňového súdu pri uložení trestu odňatia slobody obžalovanému, keď tento v rozpore so stanoviskom najvyššieho súdu (R 1/2011), ako aj so zásadou ne bis in idem (nie dvakrát v tej istej veci), vyjadrenou v ustanovení § 38 ods. 1 Tr. zák., priznal obžalovanému za použitia asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., aj prirážajúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Tr. zák. Týmto postupom špecializovaného trestného súdu došlo k porušeniu zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti a k duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby (v tomto kontexte odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25. mája 2010, sp. zn. 1To/50/2010, prijatý ako judikát trestnoprávneho kolégia tohto súdu pod č. Jtk 13/10).

Za podstatnejšie však odvolací súd považuje vyjadriť sa k tej skutočnosti, že trestné stíhanie v posudzovanom prípade bolo vedené Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, úradom inšpekčnej služby, odborom inšpekčnej služby Východ (ďalej len ako „sekcia kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra“).

Odvolací súd k tomu uvádza, že ide o okolnosť, ktorá síce nebola namietnutá žiadnou zo strán, avšak môže byť predmetom dovolania z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., a preto odvolací súd bol povinný sa ňou zaoberať.

Ustálenie názoru na zákonnosť sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, považuje odvolací súd za kľúčové pre meritórne rozhodnutie v tejto veci. V danom prípade podľa odvolacieho súdu nestačí vychádzať z publikovaného stanoviska najvyššieho súdu (R 95/2015), ale je potrebné vyvinúť iniciatívu v zmysle ustanovenia § 283 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého súd preruší trestné stíhanie aj vtedy, ak sa domnieva, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Nález ústavného súdu je pre súd záväzný.

Odvolací súd sa domnieva, že všeobecne záväzné právne predpisy nižšej právnej sily (príslušné ustanovenia zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a Trestného poriadku), ktorých použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodnutie o vine a treste, vyvoláva vážne pochybnosti o tom, či je, alebo nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou (Ústavou Slovenskej republiky, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Chartou základných práv Európskej únie). Uvedenému záveru nasvedčuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 15. mája 2007 vo veci Ramsahai a iní proti

Holandsku, sťažnosť č. 52391/99; rozsudok zo 14. decembra 2010 vo veci Mižigárová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 74832/01; rozsudok z 25. júla 2013 vo veci Kummer proti Českej republike, sťažnosť č. 32133/11; rozsudok zo 16. februára 2012 vo veci Eremiášová a Pechová proti Českej republike, sťažnosť č. 23944/04), ktorá kladie dôraz na praktickú nezávislosť vyšetrovania a absenciu akýchkoľvek väzieb. V tomto smere sekcia kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, podriadená priamo ministrovi vnútra, spochybňuje atribúty nezávislosti a nezaručuje dôveru verejnosti k monopolu štátu na použitie sily, a to ani za tej situácie, že podlieha dozoru prokurátora (k identickému záveru a postupu dospel najvyšší súd aj v uznesení zo 14. novembra 2018, sp. zn. 6 To 6/2017).

Podľa § 318 ods. 1 Tr. por. odvolací súd preruší trestné stíhanie, ak v odvolacom konaní vyjde najavo, že po vyhlásení napadnutého rozsudku nastala niektorá z okolností uvedených v § 228 ods. 2, § 241 ods. 3, § 244 ods. 4 alebo § 283 ods. 5 alebo ak nemožno obžalovanému doručiť predvolanie na verejné zasadnutie odvolacieho súdu.

Citované ustanovenie výslovne predpokladá, že okolnosti v ňom uvedené nastali až v odvolacom konaní, a preto konanie nemohol prerušiť už súd prvého stupňa pri preskúmaní obžaloby podľa § 241 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por., pri predbežnom prejednaní obžaloby podľa § 244 ods. 1 písm. e/, ods. 4 Tr. por. alebo na hlavnom pojednávaní podľa § 283 ods. 1, ods. 5 Tr. por. (porovnaj s Minárik, Š. a kol.: Trestný poriadok. Stručný komentár. Bratislava : Iura edition, 2010, s. 824 alebo aj Čentěš, J. a kol.: Trestný poriadok - Veľký komentár. 3. aktualizované vydanie. Žilina : Eurokódex, 2017, s. 625).

V kontexte uvedeného, už prvostupňový súd mal v tejto trestnej veci iniciatívne pristúpiť k odstráneniu označeného rozporu v právnych predpisoch rozličnej právnej sily, čo však neurobil. Odvolací súd v súlade s touto argumentáciou podľa § 327 ods. 1 Tr. por. ukladá prvostupňovému súdu povinnosť v záujme zákonného a spravodlivého rozhodnutia prednostne konať v zmysle § 283 ods. 5 Tr. por. z dôvodov už vyššie uvedených. Po vydaní nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky (lebo len on je o uvedenej otázke vecne príslušný rozhodnúť a nie všeobecný súd, teda ani trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu), ktorý je pre súd záväzný, nebude prvostupňovému súdu nič prekážať v zákonom a spravodlivom prejednaní a rozhodnutí tejto veci. V tomto konaní bude prvostupňový súd zároveň môcť pristúpiť k doplneniu dokazovania v rozsahu, v akom si to bude dôkazná situácia vyžadovať.

Pokiaľ ide o uplatnené odvolacie námietky obžalovaného a prokurátora, odvolací súd sa k nim vzhľadom na pochybenia, ktoré mali za následok zrušenie rozsudku prvostupňového súdu, nezaoberal.

Na podklade týchto úvah, najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.